

REVISTĂ FEMENINĂ

Anul IV.

Nr. 2.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CUPRINSUL :

Vrem femeia română luptătoare	Dr. Ioan Banea
† Dr. Vasile Suciuc	„Flori de Crin“
Rugăciunea	Tincuța Murguleț
Un apel îndrăsnec	Pr. Dr. Simeon Chișiu
Casa mea aș vrea să fie-un cuib	Otilia A. Meseșan
Traicul în familie	Ioan Berinde
Grădina lui Isus	Olivia Poruțiu
Omul ca floarea	Octavian Chiș
Sexul frumos	Pr. T. Dr. Potcaș
Contractul	Florica Sabadășiu
Madona Poezia	Mia Frollo
Viața, roman	Sabin G. Truția
In sezon de gripă	Irina Berinde
Scrisori	Tiți
Bibliografie (pag. 2.)	
Răspunsuri	
Posta Redacției	
Posta Administrației	

Scopul Revistei:

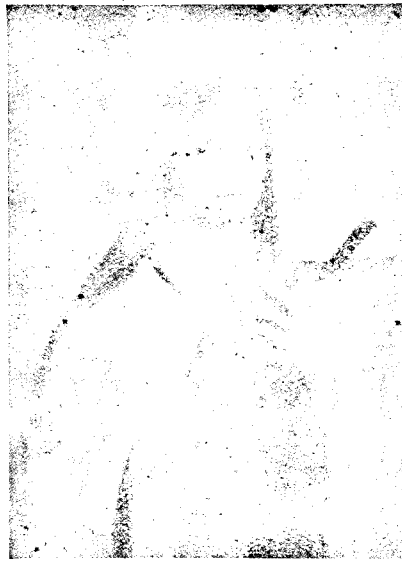
Să apere femeia și tineretul de imoralitatea ucigașe.

Să dea nutremânt sufletesc curat, trecut prin prisma purificătoare a moralei creștine.

Să sădească în inimile tinere „adevărate flori de crin“ și să le păzească intactă nevinovăția și curățenia lor sfântă nepătată.

Să readucă societatea românească la Isus, prin presa și acțiunea creștină.

Să apere morală lui Hristos — singura morală adevărată — și să lupte împotriva celor ce o vor ataca.

Patroana Revistei

Roagă-te pentru noi!

„Flori de crin“ va vesti pretutindeni deviza Țării noastre: „**Nihil sine Deo**“ și se va sili ca — amăsurata cestei Devize — să dea sfaturi creștinești pentru **mame**, ca ele să poată da o **bună educație** fiilor; îndrumări pentru **soții**, ca să fie „**îngerul păzitor**“ al familiei; și va fi o **călăuză dreaptă și sigură fetelor cari**, se vor avânta în mijlocul lumii pline de pericol.

„**Flori de crin**“

revistă feminină, literară-religioasă
Șimleul-Silvaniei.

COLABORATORII REVISTEI:

Elena Dr. Aciu, Ion Agârbiceanu, Aurel Aldza, Dr. Ion Banea, Antoniu Bălibanu, Ioan Berinde, Dr. Irina Berinde, George Bota, Emil Bran, Dr. Nicolae Brînzeu, Vera Calangiu, M. Theodorian-Carada, Ion C. Cătuneanu, Pr. Toma Chiricuță, Dr. Simeon Chișiu, Prof. N. Comșa, Augustin Cosma, A. G. Delafintînele, Petru Dulfu, Filotea Dumbrava, Dr. Gelu Egry, Nicolae Fântânariu, Dr. N. Flueraș, V. Flueraș, Prof. Iosif Frollo, Mia Frollo, Gala Galaction, P. Ion Gârleanu, Volumnia Dr. Gheție, Dr. Ioan Georgescu, Ovidiu Hulea, Alexandru Ionel, Al. Lascarov-Moldovanu, Dr. Emil Lobonțiu, Dr. Titus Malai, P. Teodor Mateiu, George Matieșanu, Dumitru Mărgineanu, P. Ireneu Merloz, Dr. Domenic Neculăeș, Prof. Dumitru Neda, Dr. Ioan Ossian, George Perneșiu, Vințilă Petrescu-Vrancea. Elena Pop Hossu Longin, Dr. Ioan Pop, Dr. Romul Pop, Dr. Valer Pop, Dr. Augustin Popa, Septimiu Popa, Olivia A. Poruțiu, Pr. Căp. Dr. Teodor Potcaș, Dr. Emil Precup, Livia Rebreanu-Hulea, George Rednic, Mihail Robu, Florica Sabadășiu, P. Dr. Coriolan Sabău, Valeriu Gr. Sima, Ioan Tătăran, P. Dr. Aloisie L. Tăutu, Sabin G. Truția, Ilie Vetșan, Sorica Vlădescu, Prof. Ioan Vultur.

Redactor:

P. Teofil A. Bălibanu

Colaborator intern:

Prof. Cornel Andrea

Administrator:

Cornelia Petrișin

REDAȚIONALE: În afară de colaboratorii numiți ai Revistei, vor putea scrie toți, cari de dragul lui Iisus, al Bisericii și al Neamului, vor urea să pună o mică petricică la Templul Spiritual, ce urem să elădim, spre slava lui Dumnezeu, mântuirea sufletelor și binele Neamului Românesc. De aceea, încercările începătorilor nepretențioși vor fi tratate cu multă bunăvoință. Redacția își rezervă însă dreptul de a modifica — după trebuință — manuserisele întrate. Cele nepublicate, vor fi distruse. Sunt preferate articolele scurte (scrise eitei pe o pagină și nu cu rânduri înghesuite) și cari corespund „scopului“ revistei. În rândul colaboratorilor vor mai putea fi introduși numai aceia, pe cari Comitetul de Redacție — după colaborări efective — va afla de bine să i introducă fără a fi nevoie să se ceară aceasta.

Administrative: Abonament anual 120 lei (pentru studențime 100 pt. societăți și instituții 200).
Abonament de încurajare 300 lei.

Schimbările de adresă, rugăm să ni-se comunice imediat.

BIBLIOGRAFIE

„**Examenul de conștiință în viața spirituală**“ de Pr. Sepiéter, în traducere românească, făcută de păr. Ioan Vultur profesor. O broșură dragălașă, în editura părinților basiliani, a ieșit în curând de sub tipar, cu titlul de mai sus, tipărită cu litere foarte legibile, în românească foarte corectă. Folosul ei în zilele noastre, când se trăiește peste tot cu grabă, fără nici un plan și fără nici o ordine în procedură, în lucrări, în conduită — din punct de moral, — este netăgăduit.

Ne dă instrucții scurte, ușor de parcurs în orice parte a zilei, despre aceea, cum să procedăm, ca să ne cunoaștem situația conștiinței, față de datoria de a ne mântui sufletul și prin urmare de a-l curăți de orice greșală comisă și de a-l păzi în viitor nepătat.

E de un deosebit folos capitolul despre pregătirea la Mărturisire.

Nu e un op greu. Se poate purta în buzunar, resp. femeile să-l țină la îndemână în cutie de lucru de mână. Fără multă trudă de cețit, îți dă informații și îndrumări

multe și foarte binevenite. Are 94 pagini. Costă numai 10 Lei, la Mă-năstirea Bixad, jud. Satu-Mare.

*

A apărut numărul 12 anul 34, luna Februarie 1935. al vechei și folositoare reviste **Sănătatea**, de sub conducerea d-lui dr. Sigmand-Sigma. cuprinde un sumar excepțional de bogat și variat, numeroase studii și articole interesante și folositoare.

*

Asupra celorlalte reviste primite la redacție, vom da referință în nr-ul nostru proximo.

FLORI DE CRIN

REVISTĂ FEMENINĂ

NIHIL SINE DEO

REDACTOR RESPONSABIL :
P. TEOFIL A. BĂLIBANU

LĂUDAT SĂ FIE ISUS

VREM FEMEIA ROMÂNĂ: LUPTĂTOARE.

Este aproape banal să mai scriem și să repetăm mereu, că trăim vremuri tulburi, vremuri de decadență, de criză sufletească și de prăbușire morală.

Toți știm, sau cel puțin, simțim aceasta.

Miroase a putregai întreaga atmosferă. Par'că vezi cum pătrunde spiritul disolvant, insanitatea și întreg cortegiul de vicii, în viața noastră colectivă.

Ai impresiunea primejdiei și a necunoscutului prăpăstios, care stă gata să te înghită și simți fiorul prăbușirii.

Unii, cuprinși de amețeala aceasta, se rostogolesc fără nici un gând de oprire, cu acel deliciu satanic pe care ți-l dă pierderea de tine și nepăsarea, iar alții, făcând eforturi de îndreptare, sbătându-se în căutarea unui drum, nizuind spre înălțimile senine, spre o viață nouă, mai curată, mai bună și mai prielnică sufletului.

În lupta aceasta pentru mai bine și salvarea noastră ca neam și pentru reînnoirea sufletului românesc, cel mai puternic, mai frumos și mare rol îl are femeia.

Ea dă pecetea epoci!

Epoca în care femeia, își uită menirea ei și stă toată ziua în fața oglinzii, pentru caraghioase împoziționări, sau își petrece timpul în dăncinguri cu exhibiții pline de ademeniri — este o epocă neagră, fără viață, lipsită de spiritualitate și lașă.

Pe de altă parte, este cunoscut că, toate perioadele eroice, au avut ca bază de pornire, suflete mari de femei.

Ștefan, Domnul Moldovei, nu credem că putea deveni atât de mare, fără o mamă așa cum ne-au cântat-o poezii.

Forțele misterioase ale ceriului, cari intervin și diriguiesc viața noastră pământească, nu-și găsesc o punte de trecere mai plăcută, decât sufletul sensibil, delicat și vibrant al femeii.

Cunoșcând că întreaga evoluție a societății, nu se datorește atât puterilor materiale, cât forței spirituale, ușor putem înțelege chemarea femeii.

Femeia este creatoare de viață. Ea transmite celor următori, prin sânul ei, prin ființa ei întregă, toate dörurile, gândurile și năzuințele cari, i-au sbuciumat sufletul.

Un popor ale cărui femei pricep apelul Patriei

și răspund lui, nu poate avea decât copii viteji, gata ori când să-i înalțe faima și să-i ridice demnitatea.

* *

Neamul românesc este la o răspântie. Dacă nu va porni pe drumul urcușului spinos și plin de jertfe, dar aducător de biruință și duh nou, se pierde.

Stăpâniți în toate domeniile de streini și conduși de oameni fără suflet, noi am început să capitulăm, am început să murim.

Presupunând că soartea ne duce spre moarte, tebuie să murim demn.

Atâta cere neamul — și atâta merită.

Până atuncia însă, avem datoria să luptăm. În lupta aceasta de onoare românească, femeia timpurilor noastre, nu poate lipsi.

Femeia vârstei noastre!

Vrem pe femeia română luptătoare!

O vrem camaradă. O cere timpul de azi!

Nu manechin fardat; nu sbătându-se steril pentru depturi aiuristice; nu în costumul Evei și lăcuind cesasuri întregi unghiile chilometrice, și nu mâncând lămâie, pentru siluetă, sau în cel mai bun caz sfidând avântul—fraților, soților, părinților, prietenilor — devenind un fel de petri de moară, pentru acțiune.

Nu:

Ea trebuie să devie luptătoare!

* *

Camaradelor-luptătoare, nu simțiți voi, oare, glasul dulce al Patriei, cum vă chiamă?

Sufletul vostru, nu tresare duios, la acest apel?

Auziți, cântecul luptei, frumos răsună.

Auziți.

„Să strângă frontul cei ce vor să moară.

Pentru salvarea întregului popor,

Veniți, o Românie nouă să răsara

Din jertfele de sânge-a tuturor.“

Dr. Ion Banea.

† Dr. VASILE SUCIU, Arhiepiscopul și Mitropolitul de Alba-Iulia și Făgăraș

Numărul din Ianuarie a. c. al revistei noastre tocmai se gătise și era spedit la poștă, când ne-a sosit trista veste despre moartea marelui Mitropolit din Blaj: Dr. Vasile Suci, întâmplată Vineri, 25 Ianuarie a. c., seara la ora 10⁴⁵ (22⁴⁵), când întrase în anul al 63-lea al etății sale.

Descriind viața, activitatea și personalitatea acestui mare Arhiereu, condeiul spontan și iresistibil își ia avânt. De-aceea gazetele celea mai mari din patrie, din ziua morții și până după înmormântarea Lui, făcută în 29 Ian. a. c., au fost pline, toate, de aprecieri admiratoare asupra defunctului subit și prea de timpuriu.

Revista „Flori de Crin”, plecându-și steagul în fața mormântului Lui proaspăt, se mărginește să constate două mari și rare calități, dealungul viața Lui: 1. Sufletul de toți regretatului Arhiereu a fost lipsit de vicii și de patimi: de ură, de superbie, de egoism, de porniri spre plăceri, de orice credință rea și aproape de orice păcat. 2. Corifeul bisericeii române unite a fost un caracter de granit, o voință firmă, un luptător dîrz pentru biserică și neam; modest pentru sine, dar mândru pentru adevăr și dreptate, pentru religie și națiune; muncitor fără întrerupere, răbdător, suflet curat, foarte evlavios, foarte erudit, multilateral; iubitor de Dumnezeu și al deaproapelui.

Adeca: un om aproape fără de păcat și plin de virtuți.

Rugăm pe bunul Dumnezeu, să-i facă parte cu Sfinții, iar Bisericeii văduvite și Neamului să-i hărăzească urmaș vrednic, la înălțimea Lui și a înaintașilor săi, după exigențele vremilor de mari prefaceri, prin cari trecem.

„Flori de Crin“.

RUGĂCIUNEA. / Central University Library UN APEL INDRĂSNEȚ.

Mă urc Părinte prin rugăciune, spre cer ca iedera pe araci, ca și caprele pe potecile pe munți. Cu sprinte-neală de ciută mă urc și totuși pașii gândului nu Te ajung. Maldăr babilonic de cugete am îngrămădit; îmi cafar privirea pe troițe la răspântie de drum; mă înalț repede într'o clipită; totuși gândul atârnă ca o trenă pe pământ, turbat ca veverițele în ciuleandra lor, prin ozonul brazilor. Ades se revoltă în mine lacrimile, izbînd în porțelanul ochitor. Cugete elastice ca trestia, ascuțite ca pistilul unei moschee, se căznesc, nu pot totuși străpunge văzduhul până la Tine, ca să priceapă cum ai zis: „Fiat lux“. Cu aripi aș dori să mă înalț ca Icaros, dar în vârtej de valuri vierzui mă prăbușesc ca el, ori mă integrez zdrobită prematur în colbul pământului. Nu pot să urc în lumea-Ți căpțușită cu Nemărginit, dar mă voiu pitula în coaja diafană a unei rugăciuni pornită din gara Sionului Tău, căci mă împintenă în gând, ca un cavaler medieval, păcatul. O rugăciune, herald de împăciuire am să-Ți trimit, cu melodie de orgă tulbure. Da, mă voiu ascunde în rugăciune ca ntr'un fular de iedera, cu abajur din petale de crin; ocaș izbit în ocnă, ca viermele în sămburele unui fruct cărnos, dogorit de soare, frumos, aproape de coacere.

Tremură în inimă, ca'n fiord, valuri de must de coacăză și un fior îmi spintecă sângele ca un caic marea, căci desag de ispitiri, iele, de-ale Șarpelui, trimit... Rugăciunea urcă ademenită de nădejde de iertare ca și corăbierii de sirene, buimăcită ca un mugure plesnit de curând... Eșarfa de lișițe ce mi-a încolăcit gândul, parcă se desprinde ușor, ușor... și parcă începe să mă turmenteze o simfonie în diez a Cheruvimilor...

Tincuța Murguleț.

Mântuitorului nostru adesea îi era milă de mulțimea de popor ce flămânzia. Astăzi lumea întreagă flămânzește nu după pâinea trupească, ci după cea sufletească, după adevăr, după har, după vieață, după iubire divină. Și cine ar putea tăgădui că astăzi unul dintre principalele mijloace de a propaga adevărul religios dătător de vieață sufletească este presa religioasă. Și în vreme ce presa profană a luat proporții colosale și atât de uimitoare, presa religioasă cum stă? Ți se strânge inima de durere, când vezi că în cele mai multe librării afli tot felul de cărți, dar cărți religioase de loc, sau foarte puține aruncate undeva, ca lucruri puțin căutate și de puțină valoare. Da la noi se citește foarte mult, însă lucruri profane și chiar rele, dar cărți religioase foarte puține. Iată, cred, unul dintre motivele pentru care nici nu avem o literatură religioasă înfloritoare. Și pentru ce nu citește lumea cărți religioase? Desigur, că din indiferență în mare parte, dar o piedecă sau cel puțin un pretext — adesea foarte just — cel opun — este prețul mare al cărților religioase.

Intr'adevăr pînăcînd cărțile profane, în genere, se pot cumpăra pe un preț foarte redus, cele religioase — în genere — sunt foarte scumpe. Cauza va fi desigur și lipsa de desfacere, căci unde cele profane se desfac atât de repede — mai ales cele senzaționale — cele religioase zac în librării și depozite. Astfel autorii-editorii sunt necesitați să le vîndă cu un preț mare, ca să-și scoată banii plasați în ele din un mic număr de exemplare vîndute. Totuși trebuie să constatăm și faptul — fără cea mai mică intenție de a viza pe cineva — că și autorii, respectiv editorii, ori ambii, adesea sunt cauza scumpetei cărților, deoarece vreau să aibă și ei o remunerație pentru lucrul prestat. Și nu

încăpe îndoială că au tot dreptul la ea. Dar astăzi e așa lume, încât nu putem pretinde remunerație și să ne pară bine, că oamenii cumpără și citesc cărți religioase. Dacă vrem să răspândim presa religioasă, trebuie să ne mulțumim cu folosul moral — de altcum incomparabil mai mare și mai meritoriu înaintea lui Dumnezeu, decât cel material.

Prin urmare trebuie să punem la dispoziția publicului cărțile cele mai eftine posibile, ca cel puțin prețul să nu-l împiedece, ci să-l îndemne la cumpărarea lor. De altcum experiența arată că, cărțile religioase eftine trec bine. Dar aici vine problema, cum să tipărești cărți eftine, când trebuie să-ți golești toate buzunarele pr vreme îndelungată, ca să poți scoate o cârtică mediocră, ca apoi să-ți recâștigi banii plasați „grițărește” și în atâția ani, încât nu te mai alegi cu nimic. Și încă dacă ar fi cât de mulți cari ar putea face și așa, însă ce puțini sunt aceia, cari pot și vreau „să slujască cu leafa proprie”.

De aceea m'am gândit de mult la un lucru, pe care l'am și exprimat cu deosebire predicând exerciții spirituale în Seminarile noastre. Anume să se înființeze o societate de editură, în care cei ce vor intra și vor contribui 1. **să nu pretindă interese după capitalul vărsat**; 2. **autorii să nu pretindă nici o remunerație pentru munca lor**; astfel să se tipărească cărțile cele mai eftine posibil: să se scoată din ele numai speșele efective. Evident, deci că ne-am îndrepta numai spre cei ce — având posibilitate materială — să ne ajute și voind să o și facă — nu-și fac din Mamona țânta vieții lor, sau nu-l folosesc de mijloc de desfătări ori trai comod în viața aceasta.

Departa de noi orice gând de concurență cu alte case de editură existente. Nu voim, decât să facem un pas înainte în ogrorul sufleteș și aceasta cu sprijinul celor **altruști și generoși** într'un grad mai mare.

Pentru aceea nu vor avea decât să se bucure de o nouă mână de ajutor, chiar dacă intrucâtva li s'ar reduce venitele materiale. Vre'o câțiva suntem deja perfect de acord și suntem hotărâți să și pornim acțiunea, chiar — dacă prin absurd — am rămânea singuri. Iar subsemnatul, ca inițiator iscălesc deja de acum **2500 lei lunar**, adevă jumătate din salariul meu, spre acest scop.

Apelăm deci la generozitatea și altruismul atâtor suflete din darul lui Dumnezeu destule, atât între preoți cât și între mireni și le cerem sprijinul pentru a putea înjgheba plănuita societate, asigurându-i că nicăeri nu și-ar putea plasa mai cu vrednicie înaintea lui Dumnezeu mult-puținul ce au putut economisi. Comitetul de direcție ce se va alege, va da seamă până și de ultimul Leu ce i-s'a încredințat. Iar și dacă nu vom avea nici un venit material după banii plasați, nespunșă ne va fi mângăerea în ora morții, când vom ști că am dat de mâncare și beutură celor flămânzi și însetoși sufletește, mult mai mulți la număr, decât cei flămânzi trupește. Căci dacă Mântuitorul va duce la fericire pe cei ce au făcut milă trupească, la ce fericire nu ne putem aștepta noi dacă **am dat adevărul și viața atâtor suflete moarte prin păcat și minciună și înviate prin lectura cărților religioase**. Pornim la drum în numele lui Isus Hristos, a cărui cauză vrem să o servim încredințați, că ajutorul Său divin ne va sta alături, Căci El a zis: „**Unde sunt doi sau trei**

adunați în numele meu, și eu în mijlocul lor sunt”. Dacă cei cu planuri rele se știu aduna, cu cât mai vărios nu e bine și trebuie să se adune cei cu planuri de regenerare a omenirii?

Lansăm, deci acest apel, pe care l-am numit **în-drăsneț** pentru zilele critice, prin cari trecem, dar și această îndrăsneală o punem sub scutul Aceluia care a zis: „**îndrăsniți, eu am biruit lumea**” și de-a cărui dragoste aprins, Creștinismul adevărat știe să aducă jertfele cele mai mari, până la eroism, dacă e nevoie.

În rezultatul acestui apel, precum și cu întreaga activitate, ce o va desvolta noua asociație și cu concursul căror persoane, onoratul public se va ținea în curent spre a putea fi judecați oricând, dacă și cum ne-am îndeplinit planul propus.

În numele comitetului de inițiativă:

Pr. Simeon Chișiu

director spiritual la Academia Teologică
CLUJ, Str. Brătianu 25.

Casa mea aș'vrea să fie-un cuib

Eu, casa mea aș'vrea să fie-un cuib,
Ce-i câptușit cu puf ușor și cald.
Să fie luminat, adesea, blând,
De mângăerea soarelui cel drag.

Un cuib drăguț ca cel de rândunia,
În care eu dureșle să'mpac
Și toată dragostea din viața mea
S'o risipesc în casa mea, cu drag.

Să pot să'nfrunt a iernii aprig frig,
Furtunile ce vin ca din senin.
Căldură să aduc în cuibul mic
Și toată viața mea să i-o închin.

În jurul meu eu pui să-mi simțesc,
Cum se ridică tot mai sus, mai sus
Și toată grija mea să o opresc
Asupra lor, ca zimbete s'aduc.

Iar când în lume sborul ș'or lua,
Eu să i aștept mereu cu-acelaș drag:
Aprinsă candelă iubirea mea
Să î-i primească blând'n a casei prag.

Eu casa mea aș'vrea să fie-un cuib,
Din care gândurile negre fug.
O Doamne! Dă-mi puteri s'alung
Durerile — și bucurii să strâng.

Otilia A. Meseșan.

Rectificare. În poezia „În noaptea de Crăciun” publicată în Nrul nostru trecut, s-a strecurat, o greșală de tipar — de altfel evidentă — pe care o corectăm cu grabă: În strofa ultimă, șirul I. corect e: Iar' somnul — în loc de „Iar Domnul”. Redacția.

TRAIUL IN FAMILIE.

Timpurile actuale de stridentă involburare n'au clătinat numai pe inșii singurateci în crezul creștinesc al vieții, ci au pus la grea încercare însași trăinicia familiei. Traiul liniștit, sobru și pacific prin iubire, aproape nu mai există. Certele sunt atât de dese încât te miri cum se face că mai există totuși coeziune familiară. Nervozitatea este generală și a cuprins în ghiarele ei atât pe bărbați, cât și pe femei. Dar mai ales femeile, cari altă dată se ilustrau prin blândețea și gingășia aceia maternă care captivează, au devenit războinice și gata să se angajeze în orice scandal de proporții, cari trec dincolo de pereții căminului familiar. Acuza e aceeași și pentru bărbați, căci și ei au înlocuit judecata rece și răbdarea prin impresiunea fugară de moment și prin reacțiunea necontrolată. Se spune că soții ideali sunt aceia, cari sufletește se întregesc unul pe altul. Intre aceștia există un echilibru solid, care-i ține pe drumul drept al vieții.

Unirea între aceste exemplare este însă numai o întâmplare. De regulă tinerii cari se plac, nu se studiază. Se căsătoresc la porunca sentimentelor. Iar mai târziu se întâmplă că ajung să ducă un traiu nefericit.

Mulți zic: N'au avut noroc! Afirmația aceasta e fără temei. Norocul în cea mai mare parte e așa cum și-l face omul. Chiar dacă două firi se găsesc la un moment dat pe poziții opuse, războiul de guerilă familiară poate fi împiedecat. Îngăduința reciprocă, calmarea celui cuprins de mânie, maleabilitatea atitudinii, sunt mijloace efective pentru risipirea patimilor. Este adevărat că, condițiunea principală a unui traiu familiar pacinic și fericit, este iubirea. Dar aceasta nu e suficientă. Pentru că uneori ți-e dat să vezi, că soți cari se iubesc foarte mult, ajung nu odată la cuțite, la divorț și la distrugerea familiei lor. Prilejurile de conflict sunt dese. Motivele sunt uneori îndreptățite, altelei numai inventate de imaginație. Ei bine, aci trebuie să intervie: îngăduința, calmarea celui cu creierii în furtună, maleabilitatea atitudinii, explicația binevoitoare și sentimentul de adevărată iubire. Încăpăținarea oarbă, dârzenia atitudinii belicoase și invectivarea reciprocă în acelaș moment de surescitare, sunt fatale pentru bunul traiu familiar. Bătrânii au o vorbă dreaptă: „femeia poate face din bărbatul rău, bun și — invers — bărbatul poate face din femeia rea, bună”. Sentința e scoasă din experiența vieții și e adevărată. Pentru că, desigur, un soț are mare influență asupra celui alt, mai ales când ei se iubesc. Nu cred că există femeie atât de susceptibilă, care facilitează neînțelegerea și care prin atitudinea împăciuitoare și cinstită a bărbatului să nu fie adusă la sentimente mai bune. Precum nu vom afla bărbat, care să nu-și tempereze mânia, atunci, când soția sa — care trebuie să fie, natural, femeie cumsecade — îi va opune o atitudine de „blândețe, gingășie, împăciuire și dragoste.”

Nervozitatea nu se temperează când i-se servește drept antidot, altă doză de nervozitate. Soții de căsătorie trebuie să caute punctele sufletești care-i unesc, nu cele care-i despart. Fiecare să vadă în celalalt un alter-ego, nu un strein. Emanciparea de care se face atâta abuz, mi se pare deadreptul un termen barbar, pentru că presupune eliberare, scăpare de sclavie, Ori, într'o adevărată familie creștină această

noțiune nu-și are locul. Căci aici nu există nici sclavi, nici stăpâni. Există numai soți care se iubesc și se respectă reciproc. Și mai există apoi copii cari își ascultă și își iubesc părinții, nu la poruncă, ci mânați de sentimente cu totul de altă natură, superioară și înaltă. Traiul într'o familie de adevărați creștini, fie bogați, fie săraci, trebuie să radieze în jur numai raze luminoase de pace, dragoste, cinste și fericire.

Ion Berinde.

GRĂDINA LUI ISUS.

Cărările „grădinei” să fie curate
Cu florile iubirei caste preșerate;
Să nu te legi de umbre și vise care pier,
„Grădina” să fie o floare pentru Cer!

Pe marea furtunoasă a vieții noastre omenești ce-i conturată, de „râul cu ispite”, Iuntrea de salvare a păcătoșilor este alcătuită din două sfinte daruri: credința și iubirea Mântuitorului Isus, iar tainele acestor daruri sunt lopoțele conducătoare, cari îndreaptă și fac să poată sufletul învinge și pluti cu ușurință de-asupra valurilor negre, ce vin asupra noastră pentru a ne ntuneca orizonturile minții și a ne pierde...

Ținta vieții noastre pământești este câștigarea eternei fericiri, pentru care suntem creați. Acest gând însă, unicul lipsit, de umbra deșertăciunilor, ar trebui să ne nsoțească zilnic pas cu pas în lungul drum preșător dar el ne preocupă așa de puțin! — Il lăsam mereu înăbușit de vâul impiestrițat al grijilor lumesti, cari pe nesimțite ne împiedecă privirea ochilor sufletești, pentru a nu putea ajunge la mal... unde ne așteaptă un Far luminos; Isus, arzând de iubire. Aici am găsit totul!... El este viața, pacea și odihna noastră! Avându-L pe El, dispere brăul durerilor creștinești și ni se așează pe piept salba mulțumirii... Ce dulce-i ca'n clipe de pace și singurătate să te cobori înăuntrul „grădinei” tale și acolo... să stai de vorbă cu Isus! Inima lui ne povestește tuturora despre acea amară moarte și acei stropi nevinovați de sânge, prin care El arzând de dorul răscumpărării noastre și setos de iubirea sufletelor, a urcat chinuit drumul Calvarului și acolo, desbrăcat de haina regească a îmbrăcat-o pe a durerii... și a murit pironit pe Cruce, deschizându-ne larg poarta plaiurilor sfinte.

Toate proprietățile omului atât celea psihice cât și celea fizice și materiale, sunt daruri făcute de Tatăl ceresc la intrarea noastră în lume, cât și după aceea, ca prin ele, noi să-L preamărim întotdeauna. Dintre toate darurile lui, sufletul este cel mai prețios, el este „o scânteie dumnezeiască”, răscumpărat c'un preț nemărginit!... Și pentru că'n suflet Isus se coboară ori de câte ori este chemat prin glas de rugăciune și mai ales prin Sf. cuminecare, îl putem numi „Grădina lui Isus”. În această grădină” El petrece plin de iubire, până când îl alungăm cu spinii păcatelor, brăzdându-I divina frunte și deschizându-I din nou ranele răstignirii... Atunci peste „grădină” se așează negurile reci și întunecoase, — se ofilește floarea veseliei.

Să luptăm cu drag pe scena vieții, căci în Cer învingătorul va fi încoronat. Să nu lăsam „grădina lui Isus” să fie devastată de mâna întunerecului, ci să facem, ca ea de-apururea să fie un adăpost Ace-luia, ce „iarăși să vie”.

Olivia Poruțiu.

Omul ca floarea...

Omu-i ca o floare,
Ce râde la soare,
Plânge când e nor;
Saltă veseloasă,
Suspină duioasă,
După cum o poartă
[soarta schimbăcioasă,
Vântul trecător.

Floarea e ca omul,
Omul ca și floarea...
Peritor în vânt...
Chip plin de mândrie,
Plin de gingășie
Și cu toate-acestea
[tot zădărnice:
Apă și pământ.

Omu-i ca o floare...
Zi de sărbătoare,
Timp de primăveri;
Vara vijelie,
Toamna nostalgie,
Iarna viscoloasă
[plină de urgie,
Chinuri și dureri.

Oameni's ca floarea,
Florile ca omul
Prin destinul lor:
Nasc în dor și șoapte,
Se iubesc o noapte,
Strălucesc o clipă
[și în urmă toate
...Vestezesc... și mor...

Chiș Octavian.

SEXUL FRUMOS.

Inșelătoare-i suavitatea și deșartă frumusețea; femeia evlavioasă e laudabilă. În cuvântul „deșertăciune”, în afară de noțiunea debilității etice, consistă idei neghioabei și perirei. Neghioabă-i vanitatea, pentrucă sacrifică prea mult pentru scopurile sale și aceea totuș nu le realizează. Astfel se prezintă chestia și cu referință la lume, cărei mai bine îi place să pizmuiască, decât să admire; și cine se ia după grația ei, acela trebuie să tolereze și reavoința ei. Toaleta luxoasă desigur impune lumii, dacă la bază observă mare bogăție, dar altmintrelea o consideră găteală teatrală și numai a o ironiza știe. Nu-i mai bună soarta fizionomiei zâmbitoare, a conversației duioase și nici a manierei fine: lumea s'a deprins deja cu orice manifestație de simpatie, încât toate acestea le primeste ca pe niște monede false și cu valori similare le achită. Cea mai mare parte a păpușilor de modă într'adevăr caută senzația, fără ca să impresioneze însă pe oricine: împreună cu catrafusele lor, nici pe ele nu le consideră nimeni demne de atenție.

Cine în viață vrea să se valideze convenit, aceia nu-i e permis să recurgă nici decum la apariția scamatorică; pe aceasta lumea o cunoaște foarte bine, doar și însăș e pur ipocrizie. Ci acele trebuie să se sprijine pe dreptate, pe care lumea trebuie s'o respecte, fiindcă nu dispune de ea. *Despre dreptate să diserteze toaleta femeiei;* să nu se împoșteze peste starea-i materială și socială; îmbrăcămintea ce i-se cuvine, pudică, mai bine modestă, decât exagerată, este cel mai bun bilet de recomandatie înaintea fiecărui om prudent, iar după plăcerea altora, poate, totuș nu aspiră. *Adevărată să-i fie vorba și fapta, maniera și conduita;* din inima-i sinceră să derive toate, dar firește grijă să aibe, ca și inima să-i fie bună, nobilă. Așa, cât mai curând femeia va să ajungă la compromis cu lumea, încât și dacă nu va luci în aceea, onoare o va împrejmu. Unicul pic de dispreț al lumii e cel mai eficace mijloc la aceea, ca față cu ea să obținem necesara autoritate, căci lumea chiar pe sclavii săi proprii îi disprețuește din adâncul sufletului său.

Autoritatea este ca umbra: fuge dela acela, care o goneste și îl urmează pe acela, cărui nici nu-i pasă de ea.

Neghioabă-i vanitatea, pentrucă nu găsește ceea ce caută și dublu neghioabă-i, pentrucă bunul său real îl sacrifică pentru himere: fericirea inimii sale proprii și prosperarea familiei sale pentru amăgitoarea aparență a sclipirii în lume. Scriitorul francez Pelletan narează următoarea scenă: „*Priviți-o! Juna, frumoasa soție a căzut brusc pe fotoliul său; capul și-l apleacă în palma sa și pe fața-i-statue se manifestă cea mai profundă durere, oare pentruce plânge? Doar moartea i-a răpit copilul, sau dela bursă a sosit fama calamității? Nici vorbă despre asta. Bărbatul său i-a refuzat o bijuterie și acum jefuită fiind ea de triumful sperat la balul apropiat, chiar la o altă femeie se cugetă, care-i mult mai fericită decât ea... Dar ea o să primească bijuteria aceea... Spune, și joară pe asta... Și de fapt, o va și primi; dar prețul oare cine l-a achitat?*” — Acest mic tablou se repetă milion de ori. Dacă vanitatea s'a furișat odată în inimă, pe servitoare, pe muncitoare, pe femeia elegantă în aceeaș măsură o torturează cu nerăbdătoarele-i pretenții, cu pizmă și cu gelozie, cu mânie și cu durere. Iar dacă întâmpină piedecă, dacă speranța-i dispore — mediul său plătește prețul a toate. *Cumplită turburătoare de pace e vanitatea deopotrivă în inimă și în familie.*

Femeia vanitoasă e biciul acelor, pe cari primordial și exclusiv ar trebui să-i iubească. Soarele răsăritor, cu care Sfânta Scriptură aseamănă „*frumusețea muierii bune*”, — mai întâi totuș numai în apropierea sa proprie ar trebui să răspândească lumină și căldură, deci în sînul familiei sale. Ei bine, dar pentru această frumusețea nu-i suficientă fața pudrată și fusta fășăitoare; *inimă* trebuie la aceea, care știe să sufere și să iubească; și *mână*, care se învârte în jurul casei ca vatra să o facă plăcută pe seama fiecărui membru al familiei; și moderație de *limbă*, pe care o conduce prudentă și blândă bunătate și care în timp oportun știe să tacă. Aceasta-i adevărata frumusețe a femeiei. Și adevărata-i glorie, dacă: fiii săi o vestesc fericită și bărbatul său o laudă. Iar dacă aceasta o eluptă în apropierea sa, ea și în cerc mai depărtat — întrucât acesta încă va purta cinste din partea ei — o să-i fie ursită și nu trebuie să se angajeze în josnicul serviciu al lumii.

Neghioabă-i în sine vanitatea și deaceea, pentrucă subiectul ei este trecător și disporent. Scurtă-i viața, dar timpul de înflorire al frumuseții corporale este încă și mai scurt. Și dacă cineva pe durată scurtă ar și realiza toate dorințele vanității sale — după înflorire cam repede urmează ofilirea; lumea curând își ia ochii depe ea și-i aținteste asupra altora, iar ea cu amar va trebui să ia la cunoștință, că timpul ei — a expirat. Iar pe când favorurile externe le consumă ofilirea, nu ofilește pasiunea inimii, ci viază mai departe ca dăunătoare eroare etică și ca turburătoare a păcii interne. *Inșelătoare-i suavitatea și deșartă frumusețea; femeia evlavioasă este laudabilă.* Merită deci să ostenească atât penru aparență, ce de azi pe mâine se destramă? Or, există o altă frumusețe, pe care putem s'o cumpărăm mai ieftin și o putem rezerva spre apusul vieții noastre, fiindcă aceea e eternă.

* * *

Sf. apostol Petru scrie astfel despre femei: „*Podoaba voastră să fie nu cea din afară — cu împletitura părului, cu atârnatul sculelor de aur și cu îmbrăcarea hai-*

nelor — *Ci să fie omul cel ascuns al inimii, întru nestricăcioasa podoabă a spiritului blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu*. (1 Petru; III. 3, 4.) Adevărata frumusețe precede dinlăuntru, din „omul cel ascuns al inimii”. Piatra cea scumpă se poate fidel imita din sticlă vopsită și lustruită, dar lumina-i și strălucirea-i internă niciodată. Ba încă și piatra scumpă veritabilă numai atunci lucrează aievea în toate nuanțele sale: dacă o luminează rază solară. Așa-i și cu „omul cel ascuns al inimii” — pe care sfântul Petru îl dă ca ideal de podoabă a femeiei.

Și, dacă sincera frică de Dumnezeu și nefățarnica evlavie sfântă promovează întru altar inima fetei fecioare; dacă modestie și candoare, pace sufletească și veselie strălucește în privirea sa și pe fața sa; dacă înaintea oamenilor stă ca o copilă sinceră și nepreocupată și totuși inaccesibilă ca îngerul; dacă în apropierea ei amuțește orice expresie frivolă și echivocă, iar senzuala iritație se ascunde rușinată: toate acestea sunt numai frumusețile „omului cel ascuns al inimii”, cari prin întreaga structură trupească scilicet ca prin vâl. Această frumusețe neapărat o admiră fiecare și e indiferent, oare apare vulgar sau fin, oare costum de princesă, vâl de călugăriță sau simpla scurteică de muncitoare îi servește de cadru. În primele veacuri creștine atari frumuseți au stat înaintea tribunalului judecătorilor păgâni și „omul cel ascuns al inimii” din ele cu biruință plină de blamaj a respins atacul călăului și herbantului, eluștând laurul dublu al martiriului și al virginității. Și, Biserica încă și în prezent posedă și păzește marea taină a „omului cel ascuns al inimii” și sperăm că și azi sunt încă multe inse, în a căror inimă viează acest mare mister, cari în toate luptele vieții îl păstrează și neprihănit îl duc cu sine și în mormânt. Iar dacă numele lor nu-l zugrăvește, amintirea lor lumea o uită repede, la ele se referă etern glorificatorul imn al Scripturii și al Bisericii: „*Mai bine este a nu avea prunci și a avea bunătate, că nemurire este întru pomenirea ei, că și la Dumnezeu se cunoaște bunătatea și la oameni. Și când este de față, o urmează, și dacă se duce o doresc, și în veac încununată petrece, biruind nevoița celor nepângărite biruințe*”. (Înțelepciune: IV. 1, 2.)

Ce imbecile sunt, pe lângă frumuseța internă, acele vanitoase făpturi, cari cochetează cu farmecele lor corporale vinate la ofilire și în zdrențele lor elegante, căutând adorație dar și aceea abia găsind-o cel mult atunci, când se idolatrizează pe sine în fața oglinzii! Ce sunt aceste ființe? — Niște surizătoare pătlăgele roșii — putrede înlăuntru; fluturi pestriți, zburători în preajma lămpii aprinse, care îi frige aripa.

„Omul cel ascuns al inimii” nimic n'a pierdut din frumuseța sa, nici dacă după câțiva ani tot exteriorul său începe să ofilească. Mama și soția, care se teme de Dumnezeu și este devotată, supusă prietenă bărbatului său; care-i egal zeloasă în rugă și în activitatea laborioasă; ai cărei ochi ageri și ale cărei mâni harnice susține ordine în preajma căminului familiar; care cu îngerul păzitor la nobilă emulație se pune în îngrijirea copiilor săi; care în Dumnezeu se încrede neclintit, în suferință tace și lacrimile sale le șterge pe furis; care către toți are vorbă duioasă, privire amabilă; care între numeroasele sale ocupații nu-l uită nici pe cel sărac: o astfel de femeie în sine poartă frumuseța „omului cel ascuns al inimii” și atunci, dacă serioasa luptă a vieții pe fața-i, odinioară rumenă și fragedă, începe a înscrie sbârciturile de „Mater Dolorosa”, o astfel de soție și mamă își pierde simțirea către vanitoasa în-

gâmfare, așa se îmbracă, așa îi este conduita, precum i-o sugerează acel „omul cel ascuns al inimii”, amăsurat stării și poziției sale sociale: simplu și în dreptate; nu-i excentrică, fantastă, dar nu-i nici sclava lumii și chiar cu asta va progresa mai mult și în fața lumii.

Are frumusețe și *bunica* — în „omul cel ascuns al inimii”. Chestia doar numai de aceea atârână că: Cine sau ce au înscris brezde pe fruntea-i obscură. Oare nemulțumirea, mânia, pizma și altă ceată a pasiunilor umane au însoțit-o continuu și au îmbătrinit împreună cu dânsa; ori iarăș ca adevărată femeie creștină în cucernicie, cu devotament și cu răbdare a luptat până la sfârșit păsul, suferința opintirei sale profesionale? Și, oare scapără încă și acum în ochii săi dragostea binevoitoare, speranța purificată și liniștea cordială? O astfel de bunică e mai frumoasă decât nepoata sa înfloritoare, pe a cărei fragedă fizionomie vieața n'a scris încă nimic. Fiindcă ceace această copilă are să obție încă după asta numai în viitor prin primejdie și prin luptă, adică frumuseța „omului cel ascuns al inimii” —, aceea bunica a obținut-o deja și n'o va pierde mai mult. Eternitatea pe seama dânssei este roadă coaptă și ea trece în considerație de frumusețe și în ochii lui Dumnezeu și în ai cetățenilor împărăției cerurilor.

Că „omul cel ascuns al inimii”, ce însemnează în opera educației, aceea-i complect clar. Mama poate transmite copilului său numai ceace însăș are în sufletul său. Și, precum omul senzual, adeca corpul copilului, se formează din sângele inimii mamei: așa trebuie și sufletul copilului să se deștepte prin zeloasa inimă maternă la cunoștința divinului, să se aprindă spre sacră rivnă și de sentimentul iubirii. Această supremă vieață însă, numai „omul cel ascuns al inimii” poate s'o deștepte în copil. Mama scufundată în deșertăciunea lumii, în lipsa intimității și căldurii religioase, este absolut incapabilă de transplantarea acestei vieți spirituale. Religiozitatea, ce o astfel de mamă ca aceasta poate planta în copilul său, ori prin alții o introduce în el, aceea rămâne numai ca ceva învățat papagalicește, nu pătrunde în adâncul sufletului, ca acolo să se înrădăcineze. Religiozitatea ce am învățat astfel, cel puțin tot așa de lesne ajunge la soarta uitării, ca celelalte cunoștințe însușite în școală. O! ce bine ar fi, Doamne, dacă mamele noastre ar ști să prețuiască după cuviință scumpa bijuterie a „omului cel ascuns al inimii” și dacă ele ar insista spre aceasta! Atunci, ele, încă și în această coruptă lume ar ști să crească o nouă generație de sfinți.

Pr. T. Dr. Potcaș.

CONTRACTUL.

Să nu credeți că este vorba de contractul social al lui J. J. Rousseau. Nu, ci este vorba de un contract găsit în buzunarul unui tânăr. Tânărul simpatiza o fată și voia s'o pună la încercări — ca să constate dacă simpatia lui prețuiește simbolul „florilor de crin”. El a scris un contract în care erau puse mai multe condiții. Contractul iscălit de el în locul cuvenit cumpărătorului... l'a expediat simpatiei lui. Simpatia l'a iscălit la locul cuvenit vânzătorului. Să se știe: — horribile dictu — se fac și contracte de acestea. Rezultatul a fost că tânărul văzând cu cine și-a încurcat itele, i-a zis pur și simplu, „adio”... Și acum să stăm puțin de vorbă cu tine „fată”. Întâi păcătuiesc că te pun în rândul fetelor, căci acest nume pretinde curățenie sfântă, care sigur la tine nu există! O spun

aceasta pe baza contractului! Dacă tu ți-ai călcat mândria ta de față conștie, admitând toate condițiile ce le poate pune un tânăr, cu bună sau rea credință — nicicând nu se știe — înseamnă că ce am afirmat mai sus, este adevăr! Și acum cu ce te justifici în fața conștiinței tale?!

Vei fi având tu încă multe surori din acelea, — cari își calcă mândria ca pe cel mai neînsemnat firicel de iarbă, căci numai astfel se explică situația deplorabilă a moralei! Și acum vă întreb, pe toate; cine sunteți voi în fața aceluia, — căroră v'ați dat pradă?! Răspund tot eu: Sunteți cele mai neînsemnate ființe; dovadă că și ei s'au scârbit de animalitatea voastră, părăsindu-vă!

Fată!... tu ai o chemare atât de sfântă de-a urma virtuțile Fecioarei! Fii mândră de numele de — „fecioară” — căci acest nume îl poartă și aceea, care a adus în lume pe Mântuitorul! Nu dispera niciodată, că Dumnezeu nu ți-a trimis repede pe consortul. Nu aluneca pe pantă, călcându-ți mândria în picioare; răsbunându-te împotriva conducerii lui Dumnezeu, care știe de toate și orânduie toate spre bine, dacă te concrezi Lui.

Păstrează-ți cu sfințenie, cinstea și mândria de față și fii sigură că ce Dumnezeu îți datorează, îți va trimite mai repede sau mai târziu, fără a recurge la mijloace josnice, aruncându-te în mocirla necurăteniei!

Când femeia va prețui mândria de — femeie — numai atunci morala va fi la locul convenit, pe treapta întâi! Atunci nu vor mai exista contracte din cari să se constate slăbiciunea femeii — ci scripte vii, din care se vor constata virtuțile ei!

Florica Săbădușiu.

Peisagii de suflete.

MADONA POEZIA.

Se spune că în lumea de acum, poezia moare... Sufletul de poet, — dacă mai există, — trebuie să-și pue cenușa pocăinții și sau să-și recunoască greșala fatală de-a se fi revoltat contra realității, dorind să schimbe pentru plăcerea sa personală, legile ei naturale: sau să se retragă cu sufletul rănit, așteptând moartea în singurătate... Pe lume, grădina poezilor este plină de măcăci, brozii au crescut înalți, florile delicate stau ascunse, sufocate, sau sunt călcate invizibile în picioare... Un strigăt... și acela vine tot din Franța, pentru madona poezie... Doamna Marguerite Jules Martin a reușit să formeze „Societatea poeziei”. Grupul se compune din Henri de Riguier, Paul Valéry, Claudel, Gérard d'Houville, Francois Mauriaș și Abel Bonnard... Ei vor să servească poezia franceză și poezia străină, de pretutindeni, în acelaș timp...

Și tot din Franța a venit glasul domnișoarei Lia Berger, ca în România — să se grupeze scriitoarele catolice și astfel să ia parte la o grupare internațională a poeziei. Asemenea strigăte vor mai găsi oare iarăși ecou? Sau numai vor fi pretextul unor adunări izolate, a celor care mai iubesc încă speciala atmosferă ireală a poeziei, să se adune pentru un cântec de lebadă sfâșiată și zadarnic?... Vremurile sunt grele, criza și mai ales lupta ideilor precise pretu-

tindeni. Trebuie ca lumea să se recreștineze și ție îți arde de o floare, pusă anume și luminată altfel de privirea sufletului? Necredincioșii își pierd vremea în desfrăuri reale și tu vrei să-i aduci la bine numai cu flautul frumosului?

E poate foarte adevărat — și pentru bune motive de tot felul, poezia moare... Adio ei deci, să nu mai protestăm... Și totuși.

Pe lacul Genesaretului apele sau infuriat și barca lui Isus era în pericol. Apostolii se îngroziră, căci Isus liniștit dormia... Ce trebuie să fi fost somnul lui Isus în atmosfera orientală — în pacea lacului binecuvântat! Oamenii cu mică credință, față de cea dumnezeiască adormită o clipă, l'au deșteptat. O picătură de imensă poezie ruptă chiar atunci... Isus dus dela Ana la Caiafa, după ce se rugase în grădina măslinilor... Petre îl reneagă... altă poezie ruptă! Dar cât de simțită apoi în sufletul celor cari o omorau? Pocăința lui Petru, în poezia privirei de reproș, blândă, a celui destinat suferinții... Poezia din sufletul hoțului mântuit pe cruce! Imnul rupt din sufletul lui! Poezia tuturor aceluia care au descoperit și descoperă raiul grației! Oare fără concreta închipuire a irealului se poate trăi?! Intr'o zi de primăvară cu cer delicat în albastru, eu văd dincolo de norii împrăștiți de vântul cald, patria de sus... o văd cu râuri de lumină și pietre prețioase care fără materia și forma celor de pe pământ, au lucirea din privirea sfinților... Lupta are cu ea, cât de îndreptățită să fie, ceva brutal, de arenă de circ cu gladiatori; poezia pune raza de soare mângâitoare pe fruntea în sudoare a bunului învingător! Câtă poezie în minuni! În apariții!... Melodia cerului nu poate fi pricepută decât în versuri! Dacă poezia va fugi îngrozită din lume, e semn că nimeni nu mai poate prinde culoarea vieții invizibile care ne așteaptă și e o durere mai mult, o greutate mai mare, un vâl negru, pe un triumf ce pare zadarnic.

Mia Frollo.

Primim: Fundația Culturală „Princele Carol”, Căminul Cultural Sătesc „Marele Voevod Mihai” Nastradin—Caliacra No. 5. -- 1 Decembrie 1934.

D. Directoare,

La hotarul de Sud-Est al scumpei noastre patrii, am aprins cu flacăra din mândria străbună, o modestă candelă, pe care dorim cu hotărâre s'o ridicăm în vâzul tuturor și s'o încredințăm urmașilor pentru vecie.

Satele Cadrilaterului nostru, sunt ogoare nedestelinite, nu reușește să asigure aici deplina tărie a hotarului.

Căminul cultural „Marele Voevod Mihai” a pornit la lupta cea însemnată a cuceririi sufletului fără care stăpânirea pământului este vremelnică.

Adresăm aci apelul nostru fierbinte — pentru sprijin — tuturor marilor personalități române, cari prin fapte de necontestată înțelegere patriotică, au arătat simțiri cetățenești alese.

O carte, un ban, va fi pentru noi, o negrăită dovadă de încredere și imbold la muncă, iar numele Lor de făuritori va fi însemnat cu venerație pe frontispiciul României Viitoare.

Președinte:

Emil Diaconescu — Argeș.

Secretar:

I. Nebi.

VIATA

— Roman —

18

(de Sabin G. Truția.)

Și dacă într'adevăr „ochiul e oglinda sufletului“, nu se poate s'o fi dat uitării...

Ce frumos îi spunea el în scrisoarea ce i-o trimise în vara anului trecut, cu puțin înainte de plecarea ei la Karlsbad:

... N'ar avea nici un rost să trăgănez timpul în așteptarea unei funcțiuni mai bănoase, căci prea sunt tânăr încă pentru a putea visa vre-un post de „Director“. Ca inginer diurnist la C. F. R. primesc o retribuție de opt mii lei lunar, iar pentru orele suplimentare, la cari se mai adaugă și așa numitele „premii“ și din libera mea practică — înțeleg sub asta reparații de automobile, mașini de treierat, motociclete și, în timpul din urmă, chiar aparate radiofonice — mai câștig câteva mii; așa că, venitul meu lunar atinge cifra de aproximativ patrusprezece mii. Firește, între împrejurările de astăzi, când prețul articolelor necesare existenței este atât de exagerat, din ceace câștig eu nu vom putea trăi decât modest, dar Dumnezeu e bun și ne va ajuta. În zilele trecute, convenind cu Inspectorul nostru regional, mi-a promis că în viitorul apropiat îmi va încredința conducerea unui atelier. Ce bine ar fi! În calitate de sub-director, cum li-se spune șefilor de ateliere, aş primi o retribuție de cincisprezece mii. În felul acesta aş putea renunța la orele suplimentare și, în deosebi, la libera mea practică. Nu știu dacă Inspectorul intenționează într'adevăr să-mi încredințeze conducerea atelierului, sau poate a vrut să mă consoleze, închipuindu-și că sunt necăjit pentru faptul că postul de „Director“ — pentru care mi-am fost înaintat și eu concursul — s'a conferit unui strein. Viitorul va dovedi...

A câștiga banul pe cale cinstită și a muncii, nu e rușine, ci virtute chiar. Dar crede-mă, deși sunt voinic de felul meu, uneori mă simt extrem de obosit. Și nu e de mirat, căci orele suplimentare și ocupațiile mele private îmi răpesc uneori chiar și clipele absolut necesare odihnei! Știi foarte bine că nu sunt avar. Și dacă muncesc fără preget, renunțând chiar la puținele ore ce-mi rămân pentru odihnă, n'o fac din egoism și nici din dorul meschin de îmbogățire, dar... sincer

spunând, aş vrea să l'ajut și pe nenea Desianu. — Pe cât îmi amintesc, despre lucrul acesta ți-am povestit și cu ocazia ultimei noastre conveniri.

Deși tatăl tău nu mi-a vorbit despre situația critică în care se găsește, căci vezi... eu n'am îndrăsnit să aduc pe tapet această chestiune delicată, știam totuș că luptă cu mari greutate. De altfel, azi nu mai e secret pentru nimeni că moșia nobilei familii Desianu a ajuns la mezat.

Datorită crutărilor mele, am putut economisi vre-o optzeci de mii. E puțin, firește, dar dacă aş vinde intravilanele ce mi-am rămas moștenire dela tata, fie iertat, suma de care aş dispune ar atinge cifra de aproximativ patrusute de mii. Cu banii acestia, la cari s'ar mai adăoga și micile noastre economii, prin amortizare de câțiva ani am putea răscumpăra măcar castelul nostru drag, în care ne-au petrecut copilăria. Cred și sunt sigur chiar, că țărani cari ar fi să cumpere dela licitație moșia, ar renunța bucuroși la castel — chiar dacă ar valora mai mult decât întreagă moșia externă — căci pentru ei nu face. Lui nenea Desianu n'aș putea să-i destăinuiesc planurile mele și să-i fac astfel de propuneri, decât în calitate de ginere, căci altfel s'ar simți jignit. Imi dau seama, că datoria ipotecă asupra moșiei crește zi de zi. Această împrejurare îmi dă imbold să nu mai trăgănez timpul, căci dacă mai putem salva ceva, e bine să salvăm cât mai repede posibil. Și chiar dacă n'am putea lua concurența cu îmbogății de războiu, cari ar dori să acapareze cu orice preț castelul și moșia, nu trebuie să ne pierdem nădejdea. Știu că pentru nenea Desianu ar fi o grea lovitură dacă ar fi nevoit să se despartă de moșia strămoșească. În lume însă totul e trecător și, așa fiind, cu timpul ce trece s'ar cicatriza și această rană.

Se spune că, acela care e norocos în jocul de cărți, sau la loterie, nu prea e norocos în dragoste. Nu știu dacă merită sau nu crezământ această zicală, dar în săptămâna trecută am câștigat la loterie un lot de casă.

Prietenul Olteanu, în calitate de președinte al societății filantropice care organizase această loterie, a cumpărat câteva lozuri și unul mi-l oferi mie. Intre timp, ocupat fiind cu daraverele mele, îmi uitasem cu

totul de loz. Și într'o zi prietenul Olteanu mă acostă pe stradă:

— Bine, mon ami, de câteva zile ești proprietarul unui lot de casă și tu nici nu te sinchizești!? Noroc că mi-am notat numărul lozurilor cumpărate de mine, căci altfel n'aș fi putut afla că fericitul câștigător ești tu.

Am confruntat lozul cu anunțul în care erau notate numerele câștigătoare și spre cea mai mare surpriză, am constatat că prietenul Olteanu avea dreptate.

Lotul acesta e situat cam departe de centru, dar linia tramvaiului e foarte aproape.

Un coleg de-al meu, inginer arhitect la C. F. R. mi-a oferit un plan de casă foarte drăguț, și mi-a promis că va supraveghia lucrările de edificare în mod gratuit. Materialul necesar construcției îl voiu primi dela C. F. R. — bineînțeles cu preț redus — așa că fără multă cheltuială, ba chiar cu preț derizoriu în scurtă vreme vom avea o locuință confortabilă. În felul acesta vom scăpa de-o grijă și banii ce ar fi să-i plătim pentru chirie, îi vom putea economisi. Firește, mă voiu îngriji să rămână cât mai mult loc pentru parc. Și mă voiu nizu din toate puterile, ca nenea Desianu, care mi-a fost în totdeauna ca un tată bun, trăindu-și restul vieții în căsuța noastră, să uite cât mai curând necazul datorit pierderii moșiei strămoșești.

De-o vreme încoace, lumea vorbește tot mai stăruitor că suntem logodiți în secret. N'am dat nici o desmințire acestor vorbe lansate în public, căci, în definitiv, svonul logodnei noastre se bazează pe un grăunte de adevăr. Suntem uniți sufletește încă din frageda copilărie și știu că nenea Desianu nu va pune nici o piedecă în calea fericirii noastre. Aș vrea să văd însă rezolvată cât mai curând această chestiune, delicată în deosebi pentru tine.

În curând vei pleca la Karlsbad. Mi-e dor de tine, scumpa mea; și dacă multele mele ocupațiuni nu-mi dau răgaz să te cercetez măcar odată la săptămână, în schimb, chipul tău frumos și blând îmi este tovarăș nedespărțit. Astăzi, deși e Duminecă, am fost nevoit să asist la intruniera convocată din partea Inspectoratului regional. Dar nădăduiesc că în Dumineca viitoare voiu putea merge acasă, măcar pentru câteva ore. Până atunci iusă îți voiu ma scrie...

(Va urma.)

IN SEZON DE GRIPĂ.

— Frământări sufiețești. —

Din pat privesc cum ninge în fulgi deși și mari. Fulgii de zăpadă dansând jocul lor nebunatic îmi răs în față: „Noi acoperim toate — și toată suferința, precum și toate năzuințele sunt zădărnice. Ele se termină în morminte acoperite de noi cu mantaua albă a uitării...”

În capul meu un tren expres aleargă neîncetat cu uruituri înfiorătoare, din care se desprind, ca scânteii roșii pe baza neagră a întunerecului, cuvintele scepticismului bolnav: Orice cunoaștere este imposibilă. În bătaile neregulate ale inimii mele, mișcată acum de digalen, simțesc toate răniile ce mi-le-a oferit viața: egoism și trădare, necunoaștință și umiliri, dispreț și neînțelegere, răul dat în șimbul binelui, ca cercuri de fier îmi strâng nespuse de dureros inima. Și un dor nebănuț până acum, se sălășluște în mine: Ce bine ar fi a trăi departe de oameni, în singurătate desăvârșită! Singurătatea este bunul suprem!

În procesiune trec înaintea mea cei mai mari, mai prețuiți și admirați ai omenirii. Li privesc cu ochi răi, neîncrezători. Și iată cu sfârșit sinistru se deslipește de ei tot, în ce am crezut până azi: virtuți, știință, filantropie, avânt și voință și nu rămâne decât o ceată odioasă în uniformitatea ei. Iar' eu acum observ că nu există iubire și iertfă, înălțarea sufletului, tărie și bunătate, ci numai om în micimea lui.

Dumnezeu oarecum se ascunde dinaintea mea. Unde ești Tată iubitor? Dumnezeu lumii, al bunătații, care cu mâna Ta miloasă ștergi și urma durerii! Căruia se'nchină florile prin mireasmă și păsărelele prin ciripitul lor vesel? Unde ești Dumnezeu jertfei care ai murit, ca eu să trăiesc? Unde ești Dumnezeu meu? Nu-mi răspunde, decât Dumnezeu nenorocirilor, fulgurilor și al boalelor, Dumnezeu cumplit..

Iar fulgii de zăpadă cad neîncetat, expresul uruiește neîntrerupt, inima-mea se sbate în cercurile de fier, procesia înfiorătoare continuă a trece, desnădejde mă cuprinde și pe Dumnezeu meu nu-l aflu nicăiri...

*

Deodată deasupra acoperișurilor înzăpăzite, în focul razelor strălucitoare mi se arată Crucea! O văd clar, dar totodată știu, că ea nu este înafară de mine, ci a răsărit, ca steaua magilor, pe cerul sufletului meu. Ființa dumnezeiască de pe Cruce, Dumnezeu Omul mă privește, zâmbindu-mi dulce, trist și iertător și lumea ca prin vrajă se schimbă înaintea mea. Îl simt pe Părintele celui răstignit din iubire pentru noi, uimitor de aproape. Imi mângăie fruntea... și expresul sosind la destinație nu mai uruiește; cuvintele fatale, care înseamnă falimentul oricărei vieți intelectuale nu se mai aud. Procesia înspăimântătoare se transformă în mersul triumfal al omenilor strălucitori în lumina măreției.

Privesc la Isus cel Răstignit și un val de căldură, recunoaștință și nespuse dragoste îmi umple sufletul. Căci acum știu și mărturisesc: „El este iubire și jertfă, înălțarea sufletului, tărie și bunătate”.

Privirile lui Isus, atât de elocvente și dureros zâmbitoare îmi spun: „Eu mi-am jertfit viața pentru voi...”

Acum cunosc suferința, care n'a fost zădărnice...

Imi aduc aminte, că toate suferințele trec, dar sufletul care a fost arat cu plugul suferinței, rămâne

proprietatea roditoare a noastră. Numai sufletul înfărit prin suferințe...

Și gripa aceasta va trece.

Febra a trecut.

Azi e 15 Februarie. În acest scurt timp adierea primăverii ne va face să uităm, că a fost odată și iarnă...

Iar fulgii de zăpadă dansând jocul lor drăgălaș, îmi zâmbesc prietenește și-mi spun; — „Toată suferința și toate năzuințele se termină la mormânt, dar din mormintele acoperite de noi cu mantaua albă a păcii, primăvara încolțesc flori, vieață, haruri”...

Irina Berinde.

SCRISORI

DRAGĂ LENI,

Și noi am fi avut sărbători destul de frumoase, dacă nu m'ar fi neliniștit mereu gândul de acasă. „Acasa” copilăriei mele...

În seara de Crăciun am stat acasă — acasă mea nouă — și am ascultat la radio o piesă teatrală de Crăciun. Ne-am culcat după 11 ceasuri. Am trăit aceasta seară cu multă bogăție sufletească. Poate a fost primul Crăciun care mi-a dat sentimente așa de frumoase.

Și în ziua întâi și a doua am fost toată casa noastră la biserică; am aranjat așa fel, ca cu toții să putem lăsa parte la sf. Liturghie. Când eram în biserică, nu am gândit la fiecare din cei ce i-am lăsat, înduioșată de depărtarea ce stă între noi și cerând dela Dumnezeu ajutor pentru ridicarea noastră sufletească.

Dragă Leni, mă bucur așa de mult că ai ajuns să citești cărți, cari ți-au plăcut. Cartea lui Toma de Kempis o am și eu, decât că numai în o limbă streină și astfel nu prea am plăcere să citesc mult în ea. Voi cerca s'o citesc mai ales după-ce ai lăudat-o atâta. Mi-ar fi plăcut dacă îmi scriai titlul și la celelalte cărți, poate ași reuși să mi le procur și eu. Sunt așa de însetoșată după cărțile, cari tratează și partea spirituală din om.

De câte ori aflu ceva frumos, totdeauna mă gândesc la tine și regret că a trebuit să trăim așa departe una de alta, când sufletele noastre seamănă ca două picături de apă. Sau te lapezi de asemănare? Tu te-ai născut bună, pecând eu nizuesc, numai, spre bunătate.

M'am întrebat de multe ori: dacă în familia noastră a fost mai multe griji și lacrimi ca'n altele, sau fiecărui om i se pare că suferințele lui au fost mai mari ca ale altuia? Eu nu știu ce să zic, dar totuși cred, că noi am fost mai mult, sau vreau să zic, între cei cari au fost mai mult încercați de Dumnezeu. Și cine știe, dacă suferința nu ne este dată pentru cristalizarea sufletelor noastre!... Printr'o perfecționare morală se zice, ajungi să te ridici deasupra bucuriilor și durerilor acestei vieți, când nu treci nici una, nici alta în extrem, ci trăiești o liniște împăcată. Înțeleg ca bucuria să nu mă scoată din fire și să mă lase aproape calmă; dar durerea cu tot raționamentul, cu toate sfaturile spiritualiștilor, e ceva de care nu mă pot degaja. Și cât de ideal ar fi să ajungem ca și durerea s'o știm stăpâni! Gândul,

numai, la o nenorocire, mă tulbură cu totul! Dece nu reușesc? Îți pun întrebarea, parcă n'aș cunoaște răspunsul. Îl cunosc și știu, că mai am atât de lucrat pentru sufletul meu. Suferințele fizice nu mă înspăimântă atât, ca suferințele morale. Gândul numai, că atâția oameni în clipita asta sufer în închisori așteptându-și moartea cu sufletul negru și mort, cari nici odată n'au știut și n'au simțit lumina lui Hristos! Au purtat povara vieții, a unei vieți goale, din care răutatea rânjește sinistru și bestial, nu știu cum să-ți spun, dar îmi pare că mă simt vinovată față de aceste ființe. Eu am putut să bănuiesc un Dumnezeu și să mă luminez într-o câțiva de lumina lui Hristos; dar ei, bieții, n'au cunoscut niciodată aceasta negrăită fericire. Și gândește-te, Leni dragă, câți oameni nu trăesc în viața aceasta liberi și totuși întemnițați, moralmente legați la ochii sufletești în căutarea unui ceva și fiindcă nu știu să găsească ce-ar fi atât de bine să găsească, își adorm nervii cu opiu, în depravări își tăvălesc trupul, depărtându-se tot mai mult de Adevăr. Până acum n'am simțit asta. În fața unei stricate simțeam aversiune, dispreț, o femeie cu moravuri ușoare nu merită nici s'o privești în față. Astăzi simt cum mă învălue cea mai adâncă compătimire, o milă până la podidire în lacrimi și o stinghereală față de mine. Dece mie mi s'a dat *puterea să mă ridic, și lor nu...?* Tu, nu știu dacă mă înțelegi? Dar fiindcă bănuiesc că da, de aceea îți scriu acestea. Eu am primit lumina și am înțales-o și femeia care umblă fără credința lui Dumnezeu, ei nu i s'a dat și a rămas în întunec. Din vina, ori fără vina ei: indiferent.

În asemenea clipă când mă doare rătăcirea semenilor noștri, îmi vine să ingenuchiu și să mă rog pentru acești nenorociți din tot sufletul meu. Atita de mult doresc, ca toți să vină la cunoștința luminei celei adevărate...

Tu știi, că eu odată eram pozitivistă, credeam numai în știință și credința o dam pe seama superstițiilor. Ce rătăcire...! Pentru aceasta rătăcire eu însă

nu eram de vină, aveam și atunci tot sufletul acesta senzibil gata să tremure la o singură legănare a frunzelor, dar *îmi lipsea lumina lui Hristos*; cu aceasta m'am pomenit așa ca și cu un dar, pe care nu l'am meritat. Numai dela Dumnezeu poate veni asemenea dar marinimos...

Sunt adânc recunoscătoare și emoționată față de Cel ce mi-a dăruit acest har — pentru întreaga mea viață. Să ne rugăm și pentru aceia, cari sunt încă rătăciți!...

Ți-am scris șirele acestea de multă duioșie sufletească și atât de intime mie; simțeam nevoia să-mi topesc sufletul în brațele voastre, cari îmi sunteți atât de aproape, deși atât de departe în spațiu. Așa e omul. Voi mă ascultați și poate mă și înțelegeți...

Vă îmbrățișez pe toți cu mult drag, dorindu-vă tot binele.

Țiți.

RĂSPUNSURI

dăm celor ce ne cer lămuriri — ori sfaturi — în chestiuni de „morală” și viață practică religioasă. Răspunsurile se dau în ordinea primirii corespondenței. Întrebările să fie clare și nici prea lungi, nici prea scurte. Cei ce ne scriu, să menționeze și numele sub care doresc să primească răspunsul. Scrisorile insuficient timbrate se refuză.

111. **Marta.** Impărtășirea se admite și fără mărturisire prealabilă, dacă nu ai pe conștiință păcat de moarte. Și după ce e de dorit, ca creștinii să se împărtășească, cât mai des — creștinii cei vechi se împărtășeau zilnic — ar fi bine să se înceapă și la noi cuminecările fără mărturisire prealabilă, din partea acelor, cari își pot da seama cu siguranță, fără greșală, că nu au păcat de moarte. Aceasta judecată însă să se facă cu grije și în baza unor instrucțiuni prealabile a confesarului.

112. **Veronica.** Cetirea „moltvei” înainte de mărturisire nu e absolut de lipsă. E bine și folositor, să se cetească creștinului, totuși cel puțin odată la an și „moltiva”.

POSTA REDACȚIEI

Scrisorile și articolele, cari n'au încăput în numărul prezent, se vor publica în numărul proxim.

C. R. în D: Nu ne putem ocupa de chestiune, decât în mod principar. Am înțeles și noi, că articolul din „Patria”, referitor la „inovațiile” în cultul Dumnezeesc de rit oriental a evocat o oarecare consternare, mai ales în Clerul gremial din Oradea.

Păreră noastră este, că tot ce nu e de Instituție dumnezească, se poate schimba în biserică. Însă nu e vorba de nici o schimbare; ceace s'a făcut, e, că au fost primite anumite rânduieli noi, **asezate tot în formele orientale vechi.** Rânduielile acestea însă privesc aproape exclusiv Cultul Maicii Domnului și Cultul Euharistic. Ori acestea, ambele au înflorit odată, mai ales în Orient — și deci nu constituie o absolut nou aspect de cult, deoparte, de altă parte nici decum nu sunt contrare spiritului și conținutului cultului oriental. În orice caz rânduielile „nouve” sunt foarte practice, mai la înțeles decât „canoanele” vechi și sunt asimilate foarte bine și de popor.

Ritul oriental ne e scump, întrucât l'am naționalizat. Ori și acestea rânduieli quasi-nouă, le naționalizăm, le chiar

orientalizăm. Deci pot să ne fie tot atât de scumpe, caș: celea dela 1700. Pecețele d-la 1700 au fost preconizate de cond'țe, numai împotriva unor inovații radicale și împotriva voinței noastre. Și nu s-au făcut inovații, ei numai amplifiări și întregiri de forme practice, cerute de exigențele timpului. Un organism viu trebuie să evolueze în celea externe și accidentale. Dacă se petrifică și numai evoluează după cerințele epocelor mai noi, numai produce nimica și e părăsit de înșiși membrii săi.

Dnei L. Dr. P. Cluj. 1. Prețul cărților înșirate la „Vitrina Cărților Bun” se găsește scris la sfârșitul fiecărei cărți. Singur la „istorioarele morale” din „Presa Bună”, n-rul din fața cărții înseamnă: câte numere de atâtea ori câte 4 lei. Dacă câte 2 nr. 8 lei, câte 3 nr. 12 lei etc. 2. În ce privește locul de unde se poate comanda ori care carte, răspundem: Numărul ce se află tocmai la sfârșitul fiecărei cărți (în paranteză ori după linie culcată) însemnează Tipografia la care s'a tipărit și la care, natural, se poate și comanda cartea respectivă. Uitați-vă, vă rugăm la sfârșitul Vitriinei și veți vedea că am înșirat ed. tori (Tipografi) cari sunt numerotate cu nri arabi. Numeriile aflători în fața fiecărei tipografii înseamnă tip. (ed. t) la care s'a tipărit (și dela cari se pot avea) cărțile, cari la

sfârșit (după pret) au notat numărul corespunzător S. ex. La rubrica „E”: Pentru toți la nrul 21 este notată cartea frumoasă „Lourdes în strălucire minunilor Sale”. Ei bine, lângă această carte, la sfârșit (după notarea prețului) se găsește 2 în paranteză: (2). Aceasta înseamnă că „Lourdes” s'a tipărit și se poate comanda la „Presa Bună”. Iași, Str. Ștefan cel Mare 56. — La rubrica „H” nr. 5. Sf. Tereza de Pr. Isus, 8 lei — Tip. Sem. Blaj. Și așa mai departe.

3. La „Flori de crin” datorati cu abonamentul pe anii 1934, ș. 35, în total 240 lei.

Posta Administrației.

Aducem sincerele noastre mulțumiri Clarisimului **Dr. Vasile S. Stan**, Oradea, care a binevoit a onora revista noastră cu **abonament de încurajare**, în suma de **300 lei**.

Am mai primit următoarele abonamente:

I. P. Sa Alexandru Cisar București	120 Lei
Dna Emilia Hentea, Noșlac	120 „
Dl Constantin Chiru, Șimleu	240 „
Dra Maria Nistor, Sâi	120 „
Dra Maria Cucuta Șimleu,	120 „
Dra Salustia Cucuta, „	120 „
Dna Elena Russu, Bărboși	120 „
Dna Zina Dr. Popa, Turda	120 „
Dra Georgina Pop, Sânmiclăuș	120 „
Dna Eugenia Ghițiu, Fildul de jos	120 „